

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

3. Media formalia, in quibus Deus futura libera creata cognoscere
hactenus, dicitur, recensentur.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

videre ob illam tanquam finem tenebitur, sicut & de me-
dis ad finem à se intentum assequendum. Contra primo:
quia ex eo, quod Dei interfit scientia suæ de quocunque
obiecto infallibilis Deo digna, non inferitur eam scienti-
am habuerunt, quæ ex obiecto infallibili diuina non
fuit, vi hanc de naturalibus effectibus in suis causis natu-
ralibus fore probamus: imo vero probatur potius ab
eiusmodi scientia Deum suæ diuina infallibilitatis in co-
gnoscendo maxime abhorre: contra secundo: quia
infallibilitas Deo digna diuina scientiæ attributum natu-
rale Dei est, ipsius naturam necellario nullo eius studio,
arbitrio, aut providentiâ consequens, neque ex ipsius intentio-
ne pendens.

8. Contra tertio: quia id, quod à Deo ex fine infal-
libilitatis scientiæ huius suæ prouidetur ultra causas na-
turales dispositas ad connexionem earum indefectibilem
cum suis naturalibus effectibus absolute futuris, vel crea-
tum est, vel increatum? inassignabile est firmius aliquid,
creatum coniunctum actibus cum eis effectibus, quam
causæ naturales ita dispositæ cum ipsis coniunctæ sint: ac
proinde scientia hæc physice, ac metaphysice fallibilis
absolute erit: insuper non erit infallibilis diuina: Deo-
que digne, vt præfata argumenta demonstrant: sin autem
diuina aliquid ad eam indefectibilem connexionem à
Deo prouidetur iam non in causis naturalibus dispositis
solum, vt hæc ferebat sententia, sed in illo etiam diuino
in proutio effectus naturales futuri, tanquam in medio, à
Deo cognoscitur, quod in iam referendū, & refellendas
sententiâ alias relabitur. Contra tertio: quia illud di-
ctum nihil aliud esse potest præter decretum concurren-
tis, cum causis ita dispositis, quod ob existentiam causa-
rum naturalium absolute existentium, & absolute dispo-
situm libere à Deo concipitur, potestque ab ipso non
concipi, vt in igne Babylonico, alique quam plurimis
miraculis patet: non autem concipitur de-
cretum concurrendi ob scientiæ infallibilitatem; alioqui
& necessario conciperetur: & quamvis libere, non tamen
ob existentiam causarum naturalium absolute positam,
& dispositarum (quod absonum, & contra omnes Philoso-
phos, & Theologos est) siquidem morium, & finis infal-
libilitatis scientiæ huius suæ, & antierius est, & necessario
à Deo obtinendum.

9. Soarius noster sententiæ impugnatae difficultates
videns cum nostris communiter negat in causis naturali-
bus absolute positæ ac dispositis futuros absolute effe-
ctus suos à Deo cognosci posse, ac solum conditionate
cognosci à Deo, nempe sub conditione concursus sui,
vt si absolute existenti, & applicato igni non subtraxero
neum concursum calcascendi, vel inguendi lignum:
et quo consequens, vt in eis ita positæ, & dispositæ causis,
& non subtrahito, sed absolute posito concursu suo, opera-
tione, & effectus naturales absolute futuri à Deo cognos-
cantur. Hæc tamen opinio, vt verba sonant, quoad neu-
tram partem, defendi à nostris vltimè potest, etsi ali-
quantum à Thomistis, qui Dei concursum, & operatio-
nem ad effectus causarum secundarum etiam liberarum,
cum harum concursu & operatione non identificant; sed
titulo Primatus Dei in causando physice præuium, & an-
teriorum natura esse volunt: in nostrorum vero vtrumque
concursum identificante sententiâ idem in statu conditio-
nato sub sui ipsius conditione cognoscitur: stolidè ni-
mirum, si causæ secundæ naturales operentur operabun-
tur: & in statu absoluto ineptia non minori: operabun-
tur, quia operabuntur. Secundo, etsi hæc non obesset;
tamen cum concursus Dei ad extra diuinum aliquid in-
trahat, cum non sit sed pure creatum, eiusque cum effecti-
bus creatis naturalibus connexio, etiam si pure creata;
scientiâ illi solum imitens non erit infallibilis, Deo di-
gna, seu diuina, vt supra ostendebamus: atque hæc
impugnatio Thomistæ concursus Dei à concursu
creaturæ realiter diuidentes æque confutantur, vt
patet.

10. Tertia sententiâ est: eiusmodi naturales effe-
ctus cognosci à Deo in causis suis naturalibus absolute
positis, & dispositis, ac decreto Dei concurrendi cum
ipsis, atque hanc credo Soarii, & nostrorum mentem esse,
cum negationem subtrahendi concursum, siue pro eorum
conditionata à suis causis futuritione in hypothesi ponunt,
siue absolute pro eorum futuritione absoluta in suis cau-
sis à Deo cognoscenda: ita vt negatio subtractionis con-
cursus non formaliter (quo pacto idem quod concursus
Dei identificatur iuxta hos doctores cum causarum con-
cursu, & operatione est, siquidem negatio subtractionis
formalis concursus, quæ negatio concursus est; affirmat
concursum subtractione formaliter negatum) sed virtute,
& in sua causâ quæ decretum concurrendi est ab hisce Do-
ctoribus intelligatur. Sed aduertendum est, Vasquez no-
strum, & Asseclas Valquianos, atque vniuersim Doctores
omnes, siue præfatos, siue iuniores, qui libertatem absolutâ
diuinorum decretorum non intrinseca prorsus Deo forma-
litate, & prædicato constituunt, sed extrinseco effectu, &
operatione, quam ponit, hæc intelligentiâ, & explicatione
minime iuuari: siquidem in decreto siue in hypothesi ad
futuritionem operationis & effectus naturalis conditiona-
tam, siue absolute ad absolutam positam, eadem naturalis
operatio in horum omnium sententiâ continetur.

11. Sed tamen hi etiam, qui decretum liberum Dei
intrinseco Dei adæquate constituunt, sententiâ impugnan-
tur aliunde. Primo: ob vsum mediæ ad cognoscendum in
eo aliud Deo impossibile, vt ostendimus q. 5. Secundo:
quia, cum non in solo decreto diuino atque ob illius so-
lum connexionem indefectibilem causis cum suis natu-
ralibus operationibus, & effectibus communicatam siue ex-
trinseco assistentem (alioqui in eo solo atque ob eius so-
lum cum operationibus, & effectibus connexionem, hi à
Deo contra hanc sententiâ cognoscerebantur) sed in causis
etiam naturalibus, & earum determinatione cognoscan-
tur, scientiâ hæc non erit infallibilis prorsus diuina, cum
aliqua mediæ adæquari parte creato alicui, nempe causis
naturalibus, innitatur, ex quibus ab infallibilitate omni-
no diuina decidat, & claudicat: concludendum igitur ex
dictis hoc certamine erit effectus naturales absolute futu-
ros in suis causis absolute positæ, & dispositæ, siue seorsim,
siue cum decreto concurrendi diuino coniunctim sumptis
à Deo tanquam in medio nullatenus cognosci.

CERTAMEN III.

*Media formalia, in quibus Deus futura
libera creata cognoscere hæcenus
dicitur, recensentur.*

1. Thomistæ Dominicani Recentiores, siue Banistæ
ex rigidioribus aiunt: liberos arbitrij creati actus
sue operationes absolute futuras in physica Dei causæ
primæ præmotione præuiæ, siue physica qualitate creaturæ
nostrum arbitrium anterioris naturæ ad operandum adigen-
te, ac ineluctabiliter physice prædeterminante, tanquam
in medio, cognosci à Deo: ideoque præmotionem hanc,
& prædeterminationem à Deo physicam arbitrij nostri
excogitant, vt non obstante operationum eius con-
tingentiâ, & libertate scientiæ de illis diuinæ infallibilita-
tem (quam aliter intelligere non poterant) ostenderent;
atque obfirmarent: iidem decretum Dei efficax præde-
terminatum physice admitrentes, eadem ratione in ipso,
tanquam in medio, eiusmodi contingentes, & liberos
creati arbitrij actus cognosci à Deo affirmant; siue (quod
idem est) in decreto Dei concurrendi ex parte sua cum ar-
bitrio creato, ita referuntur ab euisse Richardus in 1. d. 38.
a. 1. Durand. ibi Scotus d. 39. quæst. 1. §. visio de contin-
gentia. Alex. 1. p. quæst. 27. m. 7. & Caiet. 1. p. quæst. 14. certo
vero docet Bañez ibi q. 13. dub. 3. Ledesma de auxiliis de
scientiâ futurorum contingentium dub. 2. a. 10. ad 15.
Aluar. de auxili. d. 12. & lib. 9. d. 92. Nauarræ controu.
19. §. 1.

2. Thomistæ vero ex Recentioribus, qui præfata sen-
tentiâ duritiem ferre nō possunt, ac subinde non physicam,
sed moralem solum præuiam præmotionem à Deo, atque
prædeterminationem arbitrij nostri admittunt, in ea mo-
rali præmotione, ac prædeterminatione nostros liberos
actus cognosci tanquam in medio facerent, ac subinde in
decreto eius præmotionis & prædeterminationis arbitrio
creato immittendæ cognosci à Deo actus nostros liberos
faceret

fateri potius tenebuntur. Moralis huius solum ac non physice praeordinationis & praedeterminationis auctor primus extitit Ioannes Gonzalez Albelda Dominicus, qui Romae postremis disputationibus nostrorum cum suis Dominicanis, pro ordinis sui sententia tendenda, interfuit: ac proinde, quasi e sui ordinis physicas illas arbitrio creato praeordinationes ac praedeterminationes videtur abieciisse, dum in 1. p. sancti Thomae solas morales admisit, ac physicas reiecit, in cuius sententiam eandem scripsit tandem insignis eiusdem Ordinis Magister & Primarius Salmanticus emeritus Illustrissimus Arauco postquam Segovienisibus insulis (ut aiunt) extraxit tom. 2. in 1.2. Sancti Thomae eandem solum morales admittens, physicas vero praedeterminationes uti Sancto Thomae, eiusque Germanae scholae suppositas abiecit, ut fufius controu. 3. d. de praefinitionibus praedeterminatiui actuum creati arbitrij referemus.

5. Neque minus ab hac Thomistarum sententia Vasquez noster abiisse videatur lectori in eius doctrina non satis versato; siquidem 1. p. d. 99. c. 8. num. 43. & 1.2. d. 26. c. 2. h. 17. docet arbitrio nostro congrua cogitatione praefinito, ac sic ad operandum disposito in denegatione concursus ad operandum violentiam à Deo inferendam; Atque addit primo loco, consensum nostrum liberum antecederet ad absolutam libertatis nostrae vsum posse à Deo praefiniri, non in seipso, sed in congrua cogitatione. Ex quo admittendum ab ipso videtur in auxilio congruo, tanquam in medio liberos nostros actus absolute futuros à Deo cognosci. Sed (ut modo mentem in antecedenti doctrina relata Vasquez nostri explicare differam tantillum) consequens in eius doctrina, quae ad praesentem facit quaestionem minime est in auxilio siue cogitatione congrua tanquam in medio nostrum consensum absolute futurum cognosci à Deo: quantum enim ex eius principiis colligi potest, cenfeo illum omnem medij vsum ad aliud in ipso, quantumvis determinatiuo, & determinate ad illud cognoscendum, repugnare Deo sensisse. Doctrina vero è citatis eius locis recitata efficaciam auxilij antecederent, & independentem omnino ab vfu libertatis nostrae, atque arbitrij creati operationi, siue physice, siue moraliter connexam nullatenus continet: siquidem 1. p. d. 67. c. 4. num. 22. & 3. p. d. 23. c. 11. num. 27. neque existentiam diuini concursus, neque praefinitionem consensus in auxilio huius entitati, inclinationique in actu primo, & congruitati competere innitue docet: totumque ratione scientiae mediae de futuro consensu sub eo auxilio asserit euenturum: quo à Thomistarum doctrina toto discrepat orbe; & quanquam congruitatem auxilij in maiori cogitationis viuacitate alias constituit; tamen potestatem arbitrij ad oppositam viuacitatem reddendam concedit; quare, & eius potestati indifferenti congruitatem subiungere: eis vero locis, ex quibus pro sua doctrina, absque posterius à se data explicatione posterioribus locis, recitatur, crediderim Doctorem doctrinae constantia, & consequentiae potius, quam ex determinatione, & propensione ad consensum congrue vocatae voluntati violentiam inferendam intulisse, quia alterum extremum indifferentis potestatis contra id, quod indifferentia exigit, absque eius vfu redditur ea concursus denegatione impossibilis.

4. Quod vero ad medium decreti, seu praefinitionis diuinae attinet, videatur fortasse Soarius noster praefatis Thomistis consensisse lib. 1. de scient. futur. conting. c. 6. num. 6. ubi docet Deum ex scientia conditionata operum arbitrij creati sub tali, vel tali auxilio, & vocatione eiusmodi opera prius natura, quam ad executionem eorum ab arbitrio nostro veniatur, ordine intentionis efficaciter quandoque praefinire: & semper posse, si bona opera sint, seu si praua, nec solum illa, quatenus ab ipso, sed etiam, quatenus ab arbitrio creato: ac subinde in ea, tanquam medio arbitrij creati opera à Deo infallibiliter videri: quia ea praefinitione ordine intentionis posita non possunt non eiusmodi opera executioni mandari atque absolute à nostro etiam arbitrio apponi consequente, impotentia non existendi, seu necessitate absolute existendi; non autem antecedente necessitate existendi, & impotentia non essendi: verum multis à Thomistarum sententia dissidet Soarius. **Primo** enim medium necessarium, ut exi-

stant, futurae sint absolute, atque, ut absolute, futura cognoscantur arbitrij creati opera praefinitiones esse negat contra praefatos Thomistas, eorumque principia, quae vique respicit: unde fore sub conditione absque praefinitione illa fateretur, atque ita fore sub auxilio, & decreti indifferenter concurrendi hypothese tantum: eamque conditionatam scientiam necessario supponi, ut salua creati arbitrij libertate de eius operibus praefinitiones concipi à Deo possint: inde etiam non posse à Deo eas praefinitiones haberi de praeiudicio arbitrij operibus asserit: quod in Thomistarum doctrina, & principiis non, nisi per inconsequentiam apertam dici potest. Denique neque de omnibus operibus arbitrij bonis haberi de facto à Deo eas praefinitiones defendit, sed haberi ab eo pro suo libito posse, de factoque eas solum cum fundamento in Deo asseri posse erga aliquot eximie praedestinas. Est ergo Soarii sententia à praefata Thomistarum valde discordans: quare & est in re praefata sententia secunda.

5. Attrubat etiam noster 1. p. etfi de formali constituto decreti liberi Dei à Soario illud adaequate per Dei intrinsecum constitutem dissidet, atque cum Vasquez per extrinsecam, & creatam actionem constituit, tamen diuinas praefinitiones cum suo iudicio admittit, eisque actione constitui etiam docet: at actiones ex fine praesentis, quem essentialiter respiciunt, & iustificati, cuiusque absolute existentiae realiter entitate sua, & intermediis subinde connecti: quare in actione reperiuntur à Deo praefinito, ob quem elicitur, & in reliquis intercedis, quibus, vel praefinitio, vel decreta subsequenter constituntur, tanquam in eorum vltimis formalibus constitutis, tanquam in mediis, cum praefinitio finem, tum media cognosci à Deo docet: atque eo sensu cognosci in suis libris praefinitionibus, & decretis contingentia, & libera opera futura: ceterum rationem à nobis in Doctrina praefata extrinsecas operationes, seu effectus decreta liberi Dei constituentibus obseruatum certam. 2. num. 16. postquam subodoratus, operationem immediate proximam de auro, seu praefinitioni per ipsam constituta, in praefinitione, seu decreto libero, quod ipsa constituit, tanquam in medio cognosci à Deo non asserit: nempe, ne idem in seipso, tanquam in medio, cognosci à Deo cognosci fieri incepte teneretur. Porro cum noster Heriz de constituto decreti liberi Dei per actionem creatam essentia, & entitate sua finis per illud intenzi respectum ipseque essentialiter connexam cum suo Magistro Attrubale conuenit, eandem doctrinam videtur in re praesentem admissurus, etfi nihil ad rem hanc exprefferit, fors, quia illam supposuit.

6. Tamen tract. 1. d. 6. c. 3. num. 31. docet supposita scientia media actuum arbitrij nostri sufficienter à Deo illos cognosci absolute futuros in voluntate absolute praesentia congrua cogitatione, & decreto absolute Dei de concursu indifferenter oblato voluntati, & arbitrio creato ad vtrumvis, id quod sola explicatione probari & ostendi potest. Si enim (inquit) nouit scientia sua conditionata Deus: si omnipotentiam parauero arbitrio huius creato per decretum indifferenter concurrendi. Et hanc ipsi cogitationem immiseri sententiae: ac postmodum totam videt Hypothesin purificatam per absolutum decretum indifferens, & absolutam huius cogitationis immisionem: qui fieri potest, ut inde absolute futurum arbitrij illius consensum non videat? hanc igitur sit quarta in re praesentis sententia.

7. Quinta sententia Thomistarum etiam Dominicanorum asserit praesentiam absolutam Dei causam futurorum, etiam operum arbitrij creati, absolute talium esse, ipsique indefectibiliter, atque infallibiliter contentam: quare, & in ipsa libera nostra opera creata absolute futura infallibiliter à Deo cognosci, sic Aluarez de auxil. d. 16. Nauarrete 1. p. quaest. 19. contraferit. 59. Cabrera 3. p. quaest. 62. a. 1. d. 12. §. 2. num. 57. & §. 15. num. 332. pro qua sententia referunt Sanctum Thomam 1. p. q. 14. a. 8. Magistrum in 1. d. 39. Albertum ibi a. 3. & alios ex praecis, neminem tamen fundamento sufficienti.

8. Sexta sententia sit asserentium contingentia, & libera creata opera absolute futura à Deo cognosci in suis ideis: sic censere videntur ex antiquis plures Alesius 1. p. quaest. 23. m. 3. S. Bonavent. in 1. d. 35. & 39. d. 2. quaest. 3. Caieran. & Thomistae Recentiores, tanquam ex more

Sancti Thomæ citato art. 8. atque hæcenus relatæ sententia: (si secundum Soarii, tertiam Arrubalis & quartam Heize nostri, & alteram nostri Vasquez, quæ ad primam Thomistarum falsò reducebatur) excipias, in aliquo antecedente natura ad arbitrii creati operationem, atque omnino cum illa connexo, abusive libertatis eius prius independenti illam absolute futuram cognosci à Deo defendunt.

9. Septima sententia fuit nostri Valentia: in 1. p. q. 14. puncto 5. 6. *Tertia assertio.* Arbitrii nostri actus absolute futuros à Deo cognosci in determinatione quadam voluntatis creatæ, non à Deo immixtæ, sed à voluntate ipsa præconcepit, & habita prius natura, quam operetur, & per quam constituitur in actu primo proximo ad operandum, quæ in re sequi se ait Durandum in 1. d. 38. quæst. 1. illum vero postea secuti sunt noster Salazar de conceptione c. 24. §. 3. num. 59. atque ex nostris germanis & aliis Recentioribus nonnulli, vi ex familiari aliquorum ex ipsis hæc de re colloquio, vel didicimus, vel coniectamur: vulgatam quippe & arduam apud ipsos difficultatem esse competitum, quod à principio nec vnde determinatio operationis determinata præcedat: quare, cum hanc arbitrii nostri determinationem à Deo independentem ab eiusdem arbitrii vii immixtam exhorreant: ab arbitrio nostro autem præconceptam, per suum actum determinationem eliciat.

10. Octava sententia adinuenta (vt in re Theologica plerique alia (subtiliter in re præsentis fuit à nostro Molina 1. p. q. 14. ar. 13. d. 17. & qu. 19. a. 6. d. 3. & in concord. d. 37. 49. & 50. asserente liberos actus ob scientia: diuinæ infinitam summamque perfectionem: quæ creatorum omnium non modo comprehensio, sed supercomprehensio est, in arbitrio, & voluntate creatæ omnibus ad proximè operandum requisitis instructa, etiam congrua cogitatione in actu primo proximo nihilominus indifferente, necandæque determinata ad operandum, tanquam in medio, cognosci à Deo non solum quid possit (id enim comprehensionis cuiusvis est) sed quid sit absolute factura, id quod diuinæ super comprehensionis est proprium nempe ultra, & supra naturalem mediū ductum, & determinationem ad eius effectus cognoscendos porrigi, & extendi, Molinam secuti sunt nostri Becan. 1. sum. c. 10. quæst. 9. & Complutenses Recentiores.

11. Nona demum sententia sit: liberos arbitrii creati actus absolute futuros à Deo cognosci in ipsorum præscientia non quidem quæ illos absolute causet, & natura antecedat (vt falso rebantur Thomistæ citati num. 7. sed quæ eis large cauletur, certe supponat, ac sequatur; ac similiter in diuina de illis ita cognitæ complacentia. Hæc sententia consecraria omnino est ei quæ ex Heize nostri resultat q. 4. de mediis, in quibus à Deo creatæ possibilia cognoscuntur: in quibus, & eorum de istis comprehensionem, & de eisdem complacentiam diuinam recentet, & de præscientia, imò & complacentia est expressa nostrorum Complutensium, Recentiorum: nec video ab aliquo, qui vltimū mediū, in quo aliquid cognoscat, Deo repugnare non iudicat (iudicauit autem expresse hæc sententiam negatam: quare censéo à pluribus, quia suppositam, non assertam.

CERTAMEN IV.

Media formalia Thomistarum Recentiorum absolute præcedentia natura, atque abusu arbitrii creati omnino independentia, & generatim, & speciatim reiciuntur.

1. Constat utrumque vniuersim primo communi tam ipsarum quam reliquarum recitatarum opinionum consuetudine generali petita ex repugnantia vltimū mediū formalis, in quo aliud cognoscat, in mente, & cognitione

diuinā, quam sæpe supposuimus, & q. 4. non vno solum ex capite ostendimus. Secundo consulantur vniuersim argumento Thomistarum Recentiorum communi, & infensissimo desumpto ex inuitabili (meo quidem iudicio) præiudicio, & iactura libertatis, cum arbitrii creati in actu primo, tum operationum eius, quæ non aliunde, quam ex indifferenti, nec vllatenus determinata arbitrii, quæ proximè egrediuntur potestate liberæ voicæ, & sunt, & ab Authoribus, & ratione. Hoc argumentum fuit satis instrum. controuers. 3. d. 1. de Thomisticis præiudiciis: cunctaque aduersariorum effugia obturato præcludam.

2. Sed contra vnumquodque mediū à Thomistis assignatum speciales præterea confutationes occurrunt, contra physicam prædeterminationem (præter multa alia, vbi de ea disputatio licuerit, à nobis proferenda) & re præsentis illud profero: etenim, vt certam. 2. notabam nihil creatum, cuiusque entitativa, & essentialis creatæ connexio cum effectu satis est ad fundandam diuinæ scientiæ infallibilitatem diuinam siue veritatem eius dignæ Deo, seu diuine indefectibilem: atqui physica hæc prædeterminationis cuiusque entitativa, & essentialis connexio cum consensu libero (talem esse permitto) creatæ est: ergo non potest fundare infallibilitatem, & indefectibilitatem à veritatem diuinæ scientiæ, diuine, Deoque dignæ: quare nec mediū formale Deo esse in quo arbitrii creati consensum absolutum (esto liberum) cognoscat.

3. Mediū vero moralis solum prædeterminationis ad quod huius horrore perculsi mitiores illi Thomistæ se receperunt, modestius quidem cum arbitrii nostri libertate agit; sed cum diuinæ scientiæ infallibilitate irreuerentius: etenim, cum nec physice (ne dum metaphysice) adhuc, cum arbitrii nostri consensu connectatur, non solum dignæ Deo, seu diuine infallibilem consensum scientiam in ipsa, tanquam medio, fundare non potest, sed neque creato modo metaphysice, imò nec physice infallibilem: quare absolute prius fallibilem, atque à veritate defectibilem, & quæ ad scientiam humanam absolute talem non perueniat; sed intra opinionem, & prudentem, vt summum, humanam coniecturam teneatur.

4. Mediū formale præiudiciis prædeterminationis operationum arbitrii creati siue decreti efficacis concurrendi cum illo antecedenter ad vltimū libertatis; atque omnino independentem ab eiusmodi vltimū à Deo habiti nulla alia ratione melius impugnatur, quam ostensione impossibilitatis eiusmodi decreti, & præiudiciis prædeterminationis, quam præstabo controuers. 3. propria neque angusta disputatione. Audiendus tamen Caluinus apud Illustrissimum Belcarium Merens. Episc. Oplusc. contra dogmata Caluiniana Parisiis cuso anno 1557. pag. 62. præsentem Recentiorum Thomistarum sententiam sic tradens. *Neque alia ratione Deum, quæ futura sunt, præiudicare, nisi, quia, vt ita fierent decreuit, idcirco autem decreuisset, quia voluit*, ex quo reliquos Caluini errores pendere iure Illustrissimus concludit: innumera Caluini, Lutheri & assecclorum testimonia controuers. 3. d. citata suum de præiudiciis errorem trahentium, tuentiumque adeo terminis Thomistarum horum pro suis præiudiciis explicandis ac tuendis consona, vt mirum sit, Catholicos certe animo, fors & sententia, Patres, adeo, voce saltem tenuis, illorum erroribus concordare. Porro, quoad decretum seu præiudiciis hanc quocunque Thomistæ, imò & Scotista, (sunt enim etiam ex hac schola pauculi, qui ex praua, paruæ præceptoris sui Scoti intelligentia Thomistis hisce consentiunt, vt citato loco videbimus) asseratur, nulla est, vel, quoad rationem mediū formalis cognitionis diuinæ de futuro consensu, vel, quoad difficultatem, & consuetudinem differentia. Hi siquidem, qui moralem solum præmotionem, & connexionem cum consensu absoluto voluntatis, non autem metaphysicam, nec physicam in Dei auxilio recognoscunt, in decreto efficaci Dei de nostro consensu nec physicam, nec metaphysicam connexionem cum illo faterentur.

5. Mediū præscientiæ absolutæ de absolute futuro consensu libero facile confutatur: quia, etsi eiusmodi præscientia Deo adsit, sique consensui absoluto connexa physice, & metaphysice imò & connexionem diuinæ infallibilitatis; inde tamen futurum absolute consensum libe-